

● M. Nihat Malkoç

Bir Hüzün Sađanađı

Beden bütünlüğü yok, cisimler belli değil
Mehmet midir, Ökkeş mi? İsimler belli değil
Anılar tuz buz olmuş, resimler belli değil
Hasat vakti gelmeden bağlar bozuldu şimdi
Yol ikiye bölündü, dađlar bozuldu şimdi

Zengin fakir farkı yok, artık herkes eşittir
Acılı coğrafyada bebe(k)ler de reşittir
Bu feryat ü figanı vicdanlara işittir
Bülbül âhüzar eyler, güller perişan şimdi
Hallaç pamuğu gibi, iller perişan şimdi

Yürekler paramparça, taş taş üstünde değil
Can bedenden ayrılmış, baş baş üstünde değil
Göz pınarı kurumuş, yaş yaş üstünde değil
Zaman zaman içinde, asırlar ândır şimdi
Hatay, Maraş, Malatya'm yerle yeksandır şimdi

Kervan uzağa düştü, yolcular yolda kaldı
Don vurdu karakışta, umutlar dalda kaldı
Hüzün sağanağında, tebessüm falda kaldı
Sazlar sükût eyledi, teller kırıldı şimdi
Dikenlerin zulmünden güller kırıldı şimdi

Çaresizlik ne demek, gözlerden okunuyor
Acının bin bir tonu yüzlerden okunuyor
Feryatların tınısı sözlerden okunuyor
Gayri hazan vaktidir, göç mevsimidir şimdi
Birlik olma zamanı, güç mevsimidir şimdi

Yüreğimizi giyinmiş siyah beyazlar sanki
İçimizi buz kesmiş soğuk ayazlar sanki
Hissiyat karakışta, uzakta yazlar sanki
Karanfil boyun bükmüş, çiçekler susuz şimdi
Gün geceye tutsaktır, gözler uykusuz şimdi

Umudun kumaşında sökükler de bizimidir
Enkaz olmuş yürekte dökükler de bizimidir
Öne eğilen başlar, bükükler de bizimidir
Ta Edirne'den Kars'a gözümüz yaşlı şimdi
Memleket diye atan yürek telâşlı şimdi

Sade bebe(k)ler değil, şimdi toprak da yetim
Kökünden uzak düşmüş kuru yaprak da yetim
Gün bir türlü doğmuyor sanki şafak da yetim
Hüznün tercümanıdır gamzelerde yaş şimdi
Körpelere yastıktır enkazlarda taş şimdi